

Milí přátelé,

ráda bych vyjádřila potěšení nad Vaší hojnou účastí v dalším ročníku celostátní literární soutěže „Můj svět“.

Ríká se, že jsme národem ateistů. K tomu musím jedním dechem dodat – jsme ovšem také národem poetů a prozaiků. Zažíváme v autorské tvorbě novou vlnu renesance. Společnost, jak vidno, nemůže dlouhodobě těžit z kultury konzumu, lidská duše potřebuje něco víc. V naší klipovité a útržkovité době době zažíváme paradox – totiž že existuje již početná skupina lidí, která má potřebu se vyjádřit prostřednictvím literatury, zkrátka „dát to na papír“, i když v mnohém případě napsat na počítači. Člověk se tedy nemění, mění se jen kulisy. Lidstvo už od pradávna zajímá zpracování odvěkých témat, jako je např. láska, činí nás (ne)šťastnými stejné věci, jaké ukazoval Shakespeare a další. Toužíme najít své místo, toužíme se vyjádřit, zanechat stopu, přinejmenším vypsát se z pocitů či prožitků.

I já si pamatuji dobu a atmosféru, v níž jsem vstoupila do komunity básníků. Moc se o nás nevědělo, setkávali jsme se s různými reakcemi – někdy s obdivem, jindy s rozpaky. Časem se podařilo bourat předsudky o literatuře a literátech samých – jsou to lidé z masa a kostí. Nejde o nudu, nejde o ideový výklad literatury z čítanek bývalých dob...

Hodnotit literaturu je nesmírně těžké, jde o subjektivní uměleckou záležitost. Nejde změřit a ani zvážit, neexistuje předem jediný daný správný výsledek. Ano, existují odborná kritéria, podle kterých se poezie a próza hodnotí, avšak stále jde zde ona subjektivita a vkus.

Jde o Váš svět. Vaše příběhy, Vaše životy do nich vlité. Čerpáte z nejhlubších vrstev nitra, ale také z okolí jako pozorovatelé; někdy šlo o kombinaci obojího. Máte fantazii, vymýšlíte a tím pádem tvoříte skutečnosti nové. Oceňujeme také pestrost námětů a pohledů. V kategorii „Básně do 18 let“ nechybí ono typické – co s láskou – tolik důležitou veličinou, potřebnou k životu. Jako alarmující téma se opakovaně vyskytovalo „znamení doby“ - vážné obavy, co bude s lidstvem, s naší zemí, s naší planetou. I za to Vám děkuji. V dnešní hektické době asi všichni poznáváme a víme, v jakém světě žijeme, ale jen málokdo si připustí závažné skutečnosti a dění reflektovat. I to je jedním z odpovědných úkolů obce spisovatelské.

Rádi jsme Vám prostřednictvím Vašich soutěžních prací naslouchali a rádi bychom Vám osobně dali zpětnou vazbu. Těšili jsme se na setkání. Bohužel, koronavirus slavnostní vyhlášení zhatil. Pevně věřím, že se nám vydaří příští ročník básnické a prozaické soutěže „Můj svět“ podniknout v jeho obvyklé podobě. Do té doby Vám přeji, ať neztrácíte lásku k naší krásné mateřštině, ale ani tvůrčí pokoru. Kéž je Vaše Múza stále tučná a vydatná. Každý z Vás, kdo dokázal „jít s kůží na trh“, si může gratulovat. A věřte – literatura je věrná milenka. Pohltí Vás a neopustí. Vladimír Holan napsal: „... *kdo sestoupil do poezie, už nevystoupí...*“

Srdečně zdraví Radana Šatánková